

αἱ πέτραι, ὥστε ἐφαίνοντο ὡς ἂν εἶχον τεθῆν ἐκεῖ ἐπὶ τῆδες διὰ τοὺς κτίστας.

Τὸ μετῴρων τοῦτο διεπέρασε γραμμὴν πέντε λευγῶν τὸ μῆκος· τὸ δὲ κατὰ μέσον ἔρον πλάτος τῆς πορείας αὐτοῦ ἦτον ἀπὸ πεντήκοντα ἕως ἐξήκοντα πηχῶν· ἐντὸς εἰς τὸ ἐμβραδὸν τοῦτο ἦτο φοβερός ὁ γενόμενος ὀλεθρος· ευθύς δὲ μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτοῦ, μετεφάνη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ θερμότης δὲν ἠλαττώθη ἀπὸ τὸ γεγονός.

ΠΕΡΙ ΑΦΕΣΕΩΣ ΑΜΑΡΤΙΩΝ.

ΠΛΕΙΣΤΑΙ ἦσαν αἱ θεραπεῖαι, ὅσας ἐνήργησεν ὁ φιλάνθρωπος Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Γυνή τις, δώδεκα ἔτη πάσχουσα ἀπὸ τινος ῥύσιν αἵματος, εἶχεν ἐξοδεύσει πάμπολλα χρήματα εἰς τοὺς ἰατροὺς, καὶ ὅμως ἡ νόσος, ἀντὶ νὰ μετριάσῃ, μᾶλλον ἐχειροτέρευσε. Τέλος, μὴ ἐλπίζοντά τι ἀλλαχόθεν, ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Χριστὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, καὶ νὰ ἐγγίξῃ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱακίου του. Μόλις δ' ἐπραξέ τοῦτο, καὶ ἰάθη πάραυτα. Ὁ δὲ Σωτὴρ, στραφεὶς πρὸς αὐτήν, εἶπε, Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Δύο τυφλοὶ ἠκολούθησαν αὐτὸν, λέγοντες, Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαβὶδ. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; Λέγουσιν αὐτῷ, Ναί, Κύριε. Τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων, Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθήτω ὑμῖν. Καὶ ἠνεύχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί.

Καὶ ἄλλοι δὲ πάμπολλοι τυφλοὶ ἔλαβον τὸ φῶς των, κωφοὶ τὴν ἀκοήν των, λεπροὶ καὶ παραλυτικοὶ, καὶ ἄλλοι παντοιοτρόπως πάσχοντες, τὴν υγείαν των. Ἄλλ' ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι δὲν ἐθεράπευε ποτε, οὐδ' ἔδωκε ματοῦργει, ὅτε δὲν ὑπῆρχε πίστις. Ὅπου ἡ ἀπιστία ἐπεκράτει, ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ἐποίει. Πάντα, εἶπε, δυνατὰ τῷ πιστεύοντι.

Ἦτο δὲ τρόπος νὰ φαντασθῇ οἰοσθήποτε ἐκ τῶν πολλῶν, ὅσους ὁ Κύριος ἡμῶν ἐθεράπευσεν, ὅτι ἡξιώθη τοῦ μεγάλου τούτου ἐλέους κατὰ συνέπειαν τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων; Ἀδύνατον. Τί εἶχε κάμειν ἡ ἀθλία αἰμορροῦσα, δι' ἧς ἡ ἀξιώθη τῆς μεγάλης χάριτος τοῦ Θεραπευθῆναι; Τί οἱ τυφλοὶ, ὥστε νὰ λάβωσι τὴν ὄρασιν αὐτῶν; Τί οἱ λεπροὶ, ὥστε νὰ καθαρισθῶσιν; Ἀπλῶς ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν ὡς δυνάμενον νὰ θεραπεύσῃ αὐτοὺς. Τοῦτο μόνον ἐπραξαν, καὶ πλειότερον ἦτον ἀδύνατον νὰ πράξωσι.

Θεραπεύων οὕτω τοὺς πιστεύοντας ἀσθενεῖς, δὲν ἐσκόπευεν ἄρα γε ὁ Κύριος ἡμῶν νὰ παραστήσῃ εἰς τὰ ἡμέτερα πνεύματα εἰκόνα τῶν ἐτι μεγαλητέρων ἀγαθῶν, ὅσα ἦλθε νὰ χορηγήσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τουτέστι, τὴν ἰασιν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, ἥτις δωρεῖται εἰς μόνους τοὺς πιστεύοντας; Τὸ φιланθρωπικὸν αὐτοῦ ἔργον ἔρχισεν ἐπὶ γῆς, θεραπεύων τὰς νόσους τοῦ σώματος· ἀλλ' ὁ μέγας σκοπός, δι' ὃν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἦτο νὰ θεραπεύσῃ τὴν ψυχὴν, νὰ συγχωρήσῃ ἁμαρτίαν, καὶ νὰ σώσῃ τὸ ἀπο-

λωλός. Ὡς οἱ τυφλοὶ, οἱ χωλοὶ, οἱ λεπροὶ, καὶ οἱ παραλυτικοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἱατρεύσωσιν ἑαυτοὺς, οὕτω οὐδεὶς ἁμαρτωλὸς δύναται ν' ἀπαλλάξῃ ἑαυτὸν τῆς ἁμαρτίας. Ὡς οἱ ἄρρωστοὶ ἐκεῖνοι προσῆλθον ἅπαντες εἰς τὸν Χριστὸν ἀπαράλλακτοι ὅποιοι ἦσαν διὰ νὰ ἰαθῶσιν, ὡσαύτως χρεωστεῖ ὁ ἀπολωλός ἁμαρτωλὸς νὰ προσέρχεται εἰς αὐτόν.

Ἄνευ πίστεως οἱ ἀσθενεῖς δὲν ἠδύναντο νὰ ἰαθῶσι· καὶ ἄνευ πίστεως ὁ ἁμαρτωλὸς δὲν δύναται νὰ σωθῇ. Ἡ πίστις ἔσωσε τοὺς τυφλοὺς, τοὺς χωλοὺς, τοὺς λεπροὺς, καὶ τοὺς παραλυτικούς, καὶ ἡ πίστις, καὶ ἡ πίστις μόνον, σώζει τὸν ἁμαρτωλόν. Διὰ τοῦ Χριστοῦ κηρύσσεται εἰς ἡμᾶς ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν δικαιούται ἀπὸ πάντων, ἂν ὅσα δὲν ἠδύναντο δικαιωθῆναι διὰ τοῦ νόμου τοῦ Μωϋσέως. Πράξ. ιγ'. 39. Σημειωτίον ὅτι λέγεται ὅτι πᾶν τῶν, ὅχι ἀπ' ὀλίγων μόνον ἁμαρτιῶν. Ἡ χάρις ἐστὶ σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως, λέγει ὁ Παῦλος· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν Θεοῦ τὸ δῶρον. Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ πίστις; Δὲν εἶναι ἀπλῶς τὸ ὁμολογεῖν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Οἱ διάβολοι πιστεύουσι τοῦτο, καὶ τὸ γνωρίζουσιν. Ὁ ἔχων πίστιν, ἀληθῆ πίστιν εἰς Χριστὸν, ἀγαπᾷ καὶ ὑπακούει αὐτόν. Ὁ μὴ ἀγαπῶν καὶ μὴ ὑπακούων δὲν ἔχει πίστιν. Εἰς πάντα τὸν εἰλικρινῶς πιστεύοντα θέλει εἰπεῖν ὁ Χριστός, Ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

ΔΕΙΞΙΔΑΙΜΟΝΙΚΟΣ ΦΟΒΟΣ.

ΤΑ ἐπόμενα διηγείται ἀξιόπιστος περιηγητής—

Ναύκληρός τις διέταξέ ποτε τινὰς ἐκ τοῦ πληρώματος νὰ συστείλωσι τὸ μέσον πανίον τοῦ ἱστοῦ τῆς πρύμνης. Ἀναβὰς ὁ πρῶτος, ἤκουσε παρὰ ξένον φωνὴν λέγουσαν, «Φυσᾷ δυνατά!» Ὁ ναύτης κατέβη παρ' αὐτοῦ ἐντρομος, καὶ διηγήθη τὸ συμβεβηκός. Δεύτερος ἀνέβη ἀμέσως, περιγελῶν τὴν μωρίαν τοῦ συντρόφου του· πλὴν καὶ οὗτος κατέβη ἐτι ταχύτερον, λέγων ὅτι βεβαίως φωνή τις ὑπερφυσικὴ εἶχε κράζειν εἰς τὸ ὠτίον του, «Φυσᾷ δυνατά!» Ἄλλος εὐθύς ὑπῆγε, καὶ ἄλλος ἔπειτα· ἀλλὰ καθεὶς ἐπέστρεφεν ἐξίσου ἐντρομος, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιβεβαίωνων. Τέλος, ἀνέβη καὶ αὐτὸς ὁ ναύκληρος· φθάσας δὲ εἰς τὸ μέρος, ὅθεν ἡ φωνὴ προήρχετο, ἤκουσεν εὐκρινῶς τὸν φοβερόν λόγον, «Φυσᾷ δυνατά!» «Ναί, ναί, παμπόνηρε· ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν φυσᾷ, πρέπει νὰ ἐλαφρύνωμεν τὰ κατάρτια,» ἀπάντησεν ἀτρομήτως ὁ ναύκληρος· περιβλέψας δὲ, ἀνεκάλυψεν ὠραῖον ψιττακόν, ἡσύχως καθήμενον, τὸν αἵτιον ὅλου τοῦ ψευδοῦς φόβου· πιθανὸν δὲ ὅτι εἶχε φύγειν ἐξ ἄλλου τινὸς πλοίου, ἀλλὰ δὲν εἶχε πρότερον παρατηρηθῆν ὅτι κατέφυγεν εἰς τοῦτο.

ΦΥΣΙΚὴ Ἱστορία.—Οἱ φυσικοῖστορικοὶ γνωρίζουν ἤδη 56,000 εἶδη φυτῶν· 44,000 ἔντομα· 2,500 ἰχθύς· 700 ἐρπετά· 4,000 πτηνά· καὶ 500 μαστοφόρα. Ἐν Εὐρώπῃ μόνον ὑπάρχουσι σχεδὸν 80 μαστοφόρα, 400 πτηνά, καὶ 30 ἐρπετά.